

A Bösörményi Körútfutók 2011 -es versenyeredményei

Bodaszőlő, 2011. január 22.

Mátrafüred, 2011. március 5.

Rotary először, másodszor, harmadszor Debrecen, 2011. március 12.

Olimpiai ötpróba Debrecen, 2011. április 30.

14. Kékes Csúcsfutás 2011. május 28.

Keszthelyi Kilométerek 2011

19.Bükki Hegyi Maraton - Kisgyörgy Ádám emlékverseny

Nike először, másodszor, huszonhatodszor ...

Bodaszőlőn voltunk kirándulni

Bodaszőlő, 2011. január 22.

Nagyon úgy néz ki, hogy Fekete Anti barátunk gyógyulófélben van - nagy-nagy örömeinkre -, mert hosszú hallgatás után ismét hozza régi formáját: elkezdte a programok szervezését.

Bodaszőlőn 2011. január 22. napján, szombaton tettünk egy körülbelül 18-20 kilométeres gyalogtúrát öt óra alatt.

Nagy volt a meglepetés a vasút állomáson, mert soha nem látott tömeg gyűlt össze a peronon. Az állami vasút társaság régen nem tapasztalt bevételt könyvelhetett el ezen a vonalon.

Külön öröm, hogy a kissé csípős, szeles téli napon hat gyerek és tizenöt felnőtt volt kíváncsi egykoron Boda Katalin által a bőszőrményi hajdúknak adományozott Bodára (Porcsalmy Gyula: "a bőszőrményi hajdúknak adományozta azért, mert az egyik veszélyes ellenségétől megszabadították, s erőszakosan elvett birtokait visszaadták").

Elsétáltunk az erdőben lévő állatfarm mellett, ahol szinte állatkerti körülmények között tenyésztik az alföld néhány honos állatát - őz, vaddisznó, fácán.

Gyermek és felnőtt számára egyaránt különleges látványt nyújtott, hiszen ezekkel a nemes vadakkal még az erdőben rendszeresen futó sporttársak is csak ritkán és néhány röpké pillanatra találkozhatnak.

A volt Boda Katalin kastélykertbe is ellátogattunk. Az új tulajdonos megengedte, hogy megcsodáljuk a gondozott kertet és az épületet. Szerintem a böszürményi emberek büszkék lehetnek, hogy közvetve részesei a hajdan volt történelmi fénykor eme csodálatos darabkájának.

A következő úti cél a strucc farm lett volna, de az állatokat a tulajdonos értékesítette. Ezért maradt a beszélgetés a tanyagazdával és a magunkkal hozott szendvicsek elfogyasztása.

A szőlős kerten keresztül vezetett az út, sajnos megtapasztaltuk, hogy a külföldi szegény sorsúaknak és a hazai katasztrófa sújtotta településeknek gyűjtött adományok bizony a közvetlen közelünkben élőknek is elkelnének.

A túra végére a fagy egy kissé engedett a szorításából, ezért egy kicsit tapadt a sár a bakancsok talpára, ezzel is nehezítve a már amúgy is fáradt vándor utolsó pár száz méterét.

A gyerekek nagy öröme a gondos és féltő szülők már várták az Erdély utca végén autóikkal a csemetéiket, akik távozóban boldogan integettek az ablakból.

Köszönjük Anti és Gabi, meg mindenkinek, hogy eljött és együtt lehettünk.

Molnár Tibor

Mátrahegy 2011

Mátrafüred, 2011. március 5.

Nem szoktam aktívan semmilyen túraszervezésben részt venni, azt meghagyom azoknak, akik jobban értenek hozzá, de szívesen csatlakozom másokhoz, ha hívnak. Így történt, hogy Drén Gabi, Fekete Anti és Kelemen Tibi is említette, hogy lesz túra, én pedig jeleztem, hogy megyek, csak mondják meg hánykor és hol legyek.

Március 5-én hajnali 5 órakor indultunk el két autóval és én úgy tudtam, hogy 30 km-es lesz a táv. A társaság többsége ezt választotta, mások 20 km-en mentek. Kicsit nehezen ment az elrajtolás az iskolából, rádöbbsentem, hogy poharat nem hoztam magammal, pedig a szervezők jó néven veszik az ilyet. Már az elején látszott, hogy 10 fős társaságunk több csapatra fog oszlani a távolság és a tempó miatt. Hárman (Fekete Anti, Hajdú Sanyi és én) a lassabb tempót választottuk, s már az elején elkövettünk egy bakit, mert a 10 kilométeresekkel mentünk el, más útvonalon és csak az ellenőrző pontnál vettük észre, hogy rossz helyen járunk (Anti megkérdezte valakitől, hogy erre kell menni, az illető azt mondta hogy erre, csak később derült ki, hogy ő 10 km-es távon van). Mit volt mit tenni, visszaereszkedtünk, s ezzel veszítettünk vagy fél órát. Anti 8 óra szintidőre emlékezett, és fél távig abban a hitben voltunk, hogy ennyi is, de aztán rájöttünk, a papír alapján, hogy 9 óra ez, s így még a tévedés ellenére és a lassabb tempóval együtt is lehet teljesíteni.

Bár egyikünk sem szeretett papírozni (Anti nem látott jól, Sanyi nem érezte a kezében jól) hogy el ne tévedjünk, magamra vállaltam a térképolvasást, s nézegetve a kis füzetet az úton, rájöttem arra, hogy én ezt már kétszer is teljesítettem és bizony föltolultak az emlékek a Kékes tetőre történő felkaptatásról.

Ekkor döbbsentem rá, hogy milyen túra is ez és hogy már kétszer megszenvedtem vele. Az úton több helyütt erdőirtás nyomait láttuk, s ez némileg nehezítette a tájékozódást és az, hogy első felében a távnak, viszonylag kevesen voltak. A pisztrángos tótól felfelé kaptatni, igazi kihívás volt, szerintem küszködött mindenki a csúszós havon, én azt hittem, hogy csak az én surranóm csúszik, de más is panaszkodott.

Anti műtét után, igen jól bírta meglátásom szerint, bár ő nem volt igazán elégedett magával, hát még én akkor mit mondjak, aki harmadikként kaptatott fel közülünk a tetőre, és nem is láttam őket már magam előtt. Anti és Sanyi már ott üldögéltek a presszóban, elmondásuk szerint nem túl régóta, s egyikünknek sem nagyon akarózott lefelé indulni, de menni kellett. Anti elmondása szerint lelki gyengeség jött rá, de boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa, mondtam neki, de fáradtan csak elhúzta a száját.

Lefelé menet Sanyit bíztattam, hogy álljon Anti elé, hogy fékezze az iramot, de Anti sem ment már annyira lefelé. Az idő közben vésszesen fogyott, Kelemen Tibiék hívtak is, hogy hol vagyunk már (ők már régóta bennt voltak) és bizony alig tudtunk bejönni szintidőn belül. Sanyi is és én is szerettünk volna még meginni egy sört csendesen, de a társaság többi tagja már régen teljesítette a távot, így menni kellett. Ennyiből volt rossz, mert jó lett volna kicsit elbeszélgetni a túrán közben tapasztaltakról, nem tett volna semmit az a fél óra, legalábbis nekünk, de őket is meg lehet érteni, már régóta vártak. Mondjuk mi útközben is tudtunk inni Anti jóvoltával egy pohár bort egy kocsmában, s kicsit elbeszélgetni a szervezőkkel, azt mondták érzik a beszédünkön, hogy a Hajdúságból valók vagyunk.

Ez a túra az olimpiai ötpróba kezdete is volt, kaptunk mágneskártyát is, s azóta már regisztráltunk is, és bizony ott van már a 4 pont. Érdekes volt. Ha valaki szól, jövőre újra elmegyek.

Vastag György

Rotary először, másodszor, harmadszor

Debrecen, 2011. március 12.

Idén új versenysorozattal bővült a hazai utcai futók versenynaptára. Magyarország három különböző pontján, három eltérő unikummal várják és csábítják az egészséges életmód híveit.

A *4RUN* elnevezésű félmaraton-sorozat első állomása Debrecenben volt 2011. március 12-én, szombaton. A rendezvényt **Krecsmár András**, a magyarországi Rotary kormányzója nyitotta meg, de nem hiányozhatott a verseny fővédnöke, **Monspart Sarolta** sem.

A napot az 1361 méteres távot futók kezdték, ezzel tisztelegve Debrecen városa előtt, ugyanis 650 évvel ezelőtt, pontosan 1361-ben kapta meg a mezővárosi címet. A többezres tömeg célbaérkezését követően egy hangulatos bemelegítő, átmozgató torna készítette fel a félmaratonistákat a 4 körös megmérettetésre.

A közel 600 fős mezőny 10:00 órakor indult el a Gyulai István Atlétikai Stadionban egy felvezető kört követően az Állatkerten át a csónakázó tavat megkerülve a Nagyerdő fás útjai felé.

A többnyire erdei környezetet hangulatossá tette a madárcsisergésen túl a trombita-, és harsonaszó vagy dobpergés. A szokatlanul jó tavaszi idő ideális volt egy jó szezonnyitáshoz.

A Bösörményi Körútfutók SE tagjainak ez sikerült is, hiszen Forgács Imre várakozásnak megfelelően 1:43:33-as, míg Nagy Enikő 1:53:39-es idővel ért célba. Csernáth Erzsébetnek és Rákos Piroskának pedig ez volt pályafutásuk első

21.097 métere. Első félmaratonjukat mosolyogva zárták, Böbe 1:58:58, míg Piros 2:20:30 alatt teljesítette a távot.

A versenyt a férfiaknál Kovács Zsolt (01:10:54), míg a nőknél Szekeresné dr. Bakonyi Fruzsina (01:25:38), nyerte. Az eredmények a sikeres szezonnyitást igazolják.

Mindenkinek további kilométerekben gazdag, sérülésmentes 2011-es szezont kívánok!

A Rotary-szezon is folytatódik május 07-én a szekszárdi 2. Borvidék Félmaratonnal, és zárul június 05-én a Keszthelyi Maraton, Félmaraton és váltófutással. Hajrá!

Nagy Enikő

Olimpiai ötpróba

Debrecen, 2011. április 30.

Fekete Antitól szereztem tudomás arról, hogy a futás olimpiai ötpróbája Debrecenben lesz, nekem szegezte a kérdést, hogy nem szoktad nézni az interneten kiírásokat, de ezért jó, hogy vannak azok, akik emlékeztetnek rá, gondoltam magamban, vagyis nem.

Sok bajom volt az utóbbi időben, biciklizés közben, többek között a próbakönyvemet is elhagytam, de valaki megtalálta és névtelenül elküldte. Nem is vagyok igazából futó, de a próbát teljesíteni akartam, Anti minden áron még aznap Nagyszalontára vágyott, eléggé befolyásolható vagyok, de hiába győzködött, nem tudott rávenni arra, hogy menjünk el futás után tekerve még egy 100-ast, úgyhogy a végén ő is letett róla. Maradt tehát csak a futás.

Úgy voltam, hogy megyek egyedül Debrecenbe, de éppen indítom a kocsit, Anti hív, hogy jön velem és még felvesszük az úton Csernáth Erzsikét. Megörültem, nem leszek egyedül. De Debrecenben aztán kifejezetten böszörményi hangulat keletkezett, hiszen a 8 órakor elrajtolók rajtképén a fele böszörményi volt (Ott voltak Molnár Tibiék és Drén Gabiék).

Eredeti terv az volt, hogy 14 kilométeren indulunk, de már a regisztrációnál győzködtük egymást, legyen 21. Nekem mindegy volt, így is úgy is szenvedni fogok, csak Drén Gabiéknak nem volt jó, mert más programjuk volt, siettek.

Csernáth Erzsike nagyon izgult, mondta, hogy fussunk együtt, mert talán gondjai lesznek, én meg arra gondoltam, hogy futnék veled, ha bírnék, de csak bólintottam. Ahogy lesz, úgy lesz.

Lassan indultunk, majd néhány kilométer után gyorsult a tempó, Anti megjegyezte, hogy ezt nem fogjuk bírni, lassítani kell, dehát ő futott elől, neki kellett volna lassítani, de csak nem akart az Istennek se, így lassan leráztak.

Lassan szétszakadozott a mezőny is, az első kör végén (7 kilométeres körök voltak) a vizet osztó kis srác megjegyezte, hogy 4 kör lesz, az már 28 kilométer, nekem már úgyis mindegy, gondoltam.

Találkoztam egy biciklissel, aki azt kérdezte, hogy tartok disznót Böszörményben (tudom, hogy sokan még most is a sok disznóról azonosítják be

a várost), majd megjegyezte, hogy ilyen nagy hassal, mint ami nekem van, nem fogom teljesíteni a távot, és igyak kevesebb alkoholt. Igen biztató beszélgetés volt, egy emelkedőnél otthagytam.

A második kör vége előtt ült egy kis srác az erdőben és sírt, oda mentem hozzá, kiderült, hogy triatlonista, fáj a lába, csak nem hagyom itt, rávettem, hogy gyalogoljunk be, a végén már kocogott is. A második kör végén bement, én meg nekivágtam a harmadik körnek.

Ekkorra a mieink közül már mindenki elhagyott, egyedül Molnár Tibiét láttam, és úgy gondoltam, csak be kell fogni őket megkérdezni, hogy mi lesz a negyedik körrel. Próbáltam kicsit gyorsítani. Nem tudtak róla, az eredeti tervhez tartották magukat (3 kör). Akkor mindegy, csak marad a 21, én sem megyek tovább, pláne, ha Antiék meg bent várnak a célban és még a Redőnybe sem tudnak menni, minden pénzük a kocsimban van.

Beértünk nyugisan, a mágneskártyánkat, de Antiék sehol, nem tudtam mit csináljak, végre megérkeztek, még hajráztak is, elfogta őket a futómámor. Meg voltunk elégedve magunkkal, ennek öröme hazafelé megegyeztünk, hogy Tokajban legközelebb fizetnek nekem egy-egy pohár bort.

Vastag György

14. Kékes Csúcsfutás

2011. május 28.

Vége megint itt vagyok, sajnós a tavalyi versenyt ki kellett hagynom. Érkezésünkkor már a jól megszokott tömeg fogadott minket. Nem érkezünk későn, de már parkolóhelyet is nehezen sikerült találnunk. A rajtszámfelvétel után rövid bemelegítés után már a rajtvonal előtt találjuk magunkat.

Szokás szerint megint fogadkozok, most jobb időt futok, most nem futok bele az elejébe stb. Persze megint nem lett semmi a nagyívű tervekből, természetesen megint sikerült elfutnom az elejét és javítanom sem sikerült az időmön.

Na persze versenyélmény és tisztos részvétel is van a világon, és ha ezt vesszük figyelembe, akkor a fent említett személyes elvárások háttérbe szoríthatók. Nem beszélve arról, hogy nem is készültem fel igazán. Na mindegy.

Eldördül a rajtpisztoly a mezőny szinte egybe moccan és halad pár száz méterig, mindig szeretem hallgatni azt a több száz vagy több ezer talp csapódását az aszfalthoz, ritmusra dobbanva, mint valamiféle rohanva menetelő hadsereg.

Alig telik el az első pár kilométer, már fohászodom az első frissítő pont után. Vége odaérek, úgy érzem ez most megmentett. De alig hagyom magam mögött az első pontot, már várom is a következőt, hát ez nem valami biztató így a táv felénél. Na de már ha itt vagyok alapon lenyomom a távot.

Szép napos idő van és csak néhány felhő ad oltalmat a napsugárzapor ellen. Vége jön egy kis pihenéssel kecsegtető lejtő a táv nyolcadik kilométerénél, persze ez remek kis csapda, amibe sikerült is szépen beleszaladnom. Mert ugyanis a lejtő végén jön az utolsó gyilkos emelkedő.

Az utolsó frissítő pontot elhagyva már mintha hallanám a beszélőembert és a szurkoló emberek hangját, kicsit fentebb érve megkönnyebbülten nyugtáztam a tényt, hogy nem hallucinálok, hanem a hangok tényleg a cél felől jönnek. Az utolsó megpróbáltatás a sípályán való felfutás inkább tűnik egy siratófalnak mintsem sípályának.

Huh. Vége vége, kicsit vártam a végét, de megérte.

Célba érkezés után következő feladat keresni a csapattársakat. Forgács Imi már megvan, hamarosan Andirkó Laci is megkerül. Még várjuk Rozs Petit, akinek ez a 14. csúcsfutása ami mindenképpen tiszteletre méltó. Megjön ő is. A Kékes kőnél való fotózkodást elég volt kivárni, de úgy nem lehet innen elmenni, hogy ezt a rituálét kihagyjuk.

Jövőre remélem ugyanitt ugyanilyen jó hangulatú versenyben lesz részünk, bár ez már évről évre nem változik. Zárom soraim. Üdv a Kékesről. Hajrá mindenkinek, hadd kopjanak a cipőtalpak.

Molnár Zoltán

Keszthelyi Kilométerek 2011

2011. június 6.

A sok éves hagyományokra visszatekintő Keszthelyi Kilométerek, idei újdonságként a 4run futószorozat záró elemét jelentette. Azaz Debrecen és Szekszárd után június 6-án Keszthelyre tette át székhelyét a 4run futócsapata.

Mi is így tettünk, igaz a debreceni kezdés után a szekszárdi folytatás kimaradt, így csak a keszthelyi kilométereket gyűjtöttük. Ezt a versenyt, eddig csak mások ajánlották, de idén végre mi is ott voltunk, mégpedig kétkeréken. Ugyanis a balatoni bringatúra szerves részét képezte a keszthelyi futókilométerek. Balatonligáról indulva Keszthely jelentette a féltávot, ahol egy félmaraton futva volt a felüdülés a következő félbalatoni bringázás előtt.

Már előző nap megérkeztünk Keszthelyre. Ekkor kiábrándultan vettem tudomásul, hogy felújítások zajlanak a belvárosban, a főtéren az ásatásoké és az építkezéseké a főszerep. Majd találkozáskor Csernách Bőbével beneveztünk a versenyre és így még az esti térszertapartyra is jogosulttá váltunk, mint nagyon sokan mások. Így kitartó várakozás eredményeként sorra kerültünk és a jutalom falatok elfogyasztása után jobbnak láttuk, ha pihenünk, hiszen csak másnap jön az igazi megmérettetés.

A sétáló utcában az előző napi térszertaparty padjainak helyét a futók vették át, ahol a tömeg kellemes, borongós futóidőben rajtolt el és követte a kordonokkal övezett, ásatásokkal színesített útvonalat. A városi utak után a már jól ismert kerékpárút következett, aztán a belvárosba visszatérve közelítettünk a Festetics kastély felé, amit egy erős emelkedő előzött meg. Ezen felfele kapaszkodva óriási élmény volt, hogy az ottlakók latorba készítettek ki vizet, amibe belepancsolhattunk. Ez üdítő érzés volt az embert próbáló emelkedő félútján. A futás különlegességét a Festetics kastély kertjén keresztül haladó szakasz adta számomra, ezután következett újból a sétálóútca és még egy ugyanilyen kör. Mindketten közel kétórás futással értünk a mólónál kialakított célkapuba. (Nagy Enikő 1:57:59-és Csernách Erzsébet 1:59:46)

Nagy Enikő

A futás alatti frissítők felkészületlenségéből fakadó kellemetlenséget a célban feledtette az ajándékba kapott hideg sör, amit boldogan hörpintettünk fel a szikrázó napsütésben a Balaton partján. Itt már igazi strandhangulat volt. Ezt a szervezők is csak tovább fokozták azzal, hogy szabad belépést biztosítottak a futóknak a helyi strandra. Így miután megcsobbantunk a Balatonba és megettük a jól megérdemelt lángosunkat, továbbálltunk, és folytattuk utunkat kétkeréken a déli part felé, mert aznap Balatonszemes volt a végső úti cél.

19. Bükki Hegyi Maraton - Kisgyörgy Ádám emlékverseny

2011. július 2.

Kétkiló tíz deka, maradhat? Kérdezi kissé zavartan, mosolyogva az eladóhölgy a boltban. Persze maradhat, válaszolja a kedves vásárló, miért is ne, ha egy kicsivel több az azért nem a világ.

De azért egy futóversenyen ilyen nem sokszor kérdeznak meg, pláne nem a táv kellős közepén, de azért itt sokan feltették a kérdést magukban (bár sokan kiálltak), mégis a résztvevők többsége teljesítette a kibővített távokat.

Hogy miről is van szó? Nos arról, hogy a szervezők kissé(!) elhibáztak egy fordulópontra, ami a versenyzőket néhány kilométer után visszavezette a rajthoz, így a félmaratoni és a maratoni és az ultra (50km) távon indulóknak plussz kilométerekkel kellett szembenézniük az amúgy is nehéz kihívásokkal teli terepen.

4-5 kilométer többlet azért sokat ki tud venni az emberből, figyelembe véve, hogy egy távra fejben is fel kell készülni, erőt-energiát és tempót megtervezve, és így már borul is a kitűzött cél. Arról nem is beszélve, hogy a bosszankodás mellett a futóélmény is csorbul.

De engem különösebben nem zavart a kissé bábéli zűrzavar, bár kissé furcsa volt nézni, ahogy a verseny első harmadában kezdtek megelőzni az élmezőnybe tartozó futók, ha mindenki teljesítette az extra kilométereket, bár ez már akkor annyira nem is érdekelt.

Az időjárás is szokványosnak volt mondható, az előző versenyekhez képest is borongós esős idő garantálta a természetes frissítést, bár az eső által keletkezett sáros dagonya igencsak megtréfálta és egyben veszélyessé tette a pályát.

A Bükk szépségét aligha kell ecsetelnem annak, aki már járt a tájain, megmutatva a természet hívó szavát, az azonnal beleszeret, és ha csak egy pillanatra is belegondol abba, hogy miért is kellene eljönnie onnan, vissza az embertömegek egyre élhetetlenebb a természettől eltávolodott nyomasztó világába. Egy csepp kikapcsolódás, ha csak pár óra is adatik meg ebben a környezetben, már megérte, így ez a pár "jutalomkilóméter" és ha így nézzük a dolgot ez enyhíti a fáradságot, fájdalmat és a bosszúságot.

A célba érkezéskor látom az arcokon, hogy kissé csalódtak, és bosszúsak a szervezők hibája miatt, de ugyanakkor látni a célba érkezés örömét, elégedettségét is, és szerintem ez az amiért érdemes idelátogatni, még úgy is, ha nem ez a legjobban szervezett verseny a futópalettán.

Böszörményt ketten képviseltük Pásztor Imi barátommal, aki a 6 km-es távot választva kimaradt a jutalomkilómeterekből, ami nekem megadatott a félmaratoni távon, de mondom nem is bántam meg, hogy végigcsináltam ... ennyi. Tehát, ha kétkiló tíz deka? Maradhat. Nem halunk bele.

Molnár Zoltán

Nike először, másodszor, huszonhatodszor ...

Budapest, 2011. szeptember 4.

Ha szeptember és Budapest, akkor Nike Nemzetközi Félmaraton. Idén már 26. alkalommal. Tudta ezt közel 12 ezer ember, ami rekordszámú nevezést eredményezett, ez köszönhető volt többek között az idei újdonságnak, a Fuss Budapest Trió váltófutásnak is.

A minden eddiginél nagyobb részvétel miatt a Petőfi csarnok melletti nagyrétre tette át a székhelyét a rendezőcsapat. Így a rajt és egyben a cél helyszíne is módosításra került a korábbi évekhez képest. Az Olaf Palme sétányon dördült el a rajtpisztoly szeptember 4-én 10:00 órakor.

Rendkívül nyárias időjárásban indult útjára a rekordnagyságú tömeg. Körülbelül 7000 egyéni induló volt és 1500 külföldi színesítette a mezőnyt. A szurkolók és zenészek fergeteges hangulatot varázsoltak a pálya szélén és egyedülálló élményt nyújtottak az évről évre visszajáróknak pontosabban visszafutóknak és azoknak is, akik először neveztek erre a versenyre.

Idén Hajdúböszörmény szép számban képviseltette magát. Hisz 3 böszörményi futó volt a női, míg 7 a férfi mezőnyben. Voltak köztük, akik most vágtak először a távnak vagy csak a Nike Félmaratonnak. Idei böszörményi Nike debütálók: Ábrók Anita, Bíró Balázs, Gyökös Réka és Molnár Zoltán. De voltak többszörösen visszaesők is: Nagy Enikő (7. alkalommal) Katonka Pál (4) Szabó Zsolt (4) Mezei Gergő (3) Varga László (2) Oláh Tibor (2). A leggyorsabb böszörményi férfi Mezei Gergő 01:36:15-ös, míg a női mezőnyben Nagy Enikő volt 01:59:18-as idővel.

A versenyt idén Kovács Tamás nyerte a férfiaknál, míg a nőknél Kálovics Anikó. Azok, akik legalább 15 alkalommal teljesítették ezt a versenyt tagjai lehetnek a Budapest Félmaraton Jubileumi Futók Klubjának. Hajrá!

Nagy Enikő